

[Socialministeren]

der – det mener jeg er det afgørende – muligheden for gennem revalidering at give mennesker chancen for at vende tilbage til arbejdsmarkedet. Jeg erkender blankt, at mulighederne naturligvis ikke er store i den beskæftigelsessituation, vi har på nuværende tidspunkt, men at opgive det ville for mig under alle omstændigheder ikke være acceptabelt.

Fru Aase Olesen stillede spørgsmålet, hvor meget tid vi egentlig har til rådighed. Det er selvfølgelig et centralt spørgsmål. Nu kan en minister naturligvis aldrig nogen sinde gribe ind i, hvor lang tid man skal bruge til at behandle forslag, men man kan da i hvert fald appellere. Jeg vil gerne appellere om, at man ikke tager sig mere tid, end rimeligt er, for skal disse ting køre fra 1. januar 1984, og det er naturligvis hensigten, så er der grænser for, hvor meget tid der er til rådighed. Skulle jeg give et skud, så ville jeg sige, at et par måneder kan bevirke, at forslaget kan træde i kraft 1. januar 1984, men der er heller ikke ret meget mere at give af. Jeg mener også, at situationen omkring hovedprincipperne er så afklaret, at det, det alene drejer sig om, er, at folketinget skal tage stilling til, hvilket økonomisk niveau man vil lægge. Det er vel, synes jeg, også efter debatten i dag, det principielt afgørende spørgsmål, som står tilbage.

Det bringer mig ind på det andet meget væsentlige spørgsmål, fru Aase Olesen stiller, nemlig hvad vi har af midler. Hertil må mit svar være, at efter regeringens opfattelse er det, der ligger i lovforslaget, det maksimale af, hvad der er til rådighed på nuværende tidspunkt, når vi tager i betragtning, at der sker reduktioner på en lang række andre områder. Jeg synes, at fru Aase Olesen har meget ret i, at man nok kan slå ud med hånden på et enkelt område, men hvis det bevirker, at man skal stramme yderligere til på en lang række andre områder, så er der egentlig ikke så meget fornuft i det.

Jeg vil godt i den sammenhæng endnu en gang citere hr. Albertsen fra debatten sidste forår, hvad jeg gjorde i forbindelse med mit svar på socialdemokratiets forslag: at man vil komme til at bevilge midler til grupperinger i befolkningen, hvis økonomi ikke umiddelbart taler for det. Jeg synes nok, at vi skal gøre os klart, at det kan man komme til, især med et endnu højere niveau, f. eks. det niveau, socialdemokratiet lægger op til. Derfor

synes jeg nok, man må sige, at uanset bred velvilje – den tror jeg sådan set at vi alle sammen har på tværs af partierne – er der grænser for, hvor højt det beløb, som skal erstatte højeste invalidepension, kan sættes, hvis der skal være rimelighed i det og skyldig hensyntagen til, hvad andre samfundsgrupper får. Så mit svar til fru Aase Olesen må klart være, at der i regeringens lovforslag ligger det maksimale af, hvad vi finder der er økonomisk mulighed for.

Som sagt: det glædelige ved debatten i dag synes jeg har været, at der er bred enighed om en lang række grundprincipper, og derfor håber jeg, at det vil lykkes at nå til bred enighed i udvalget om ændringer på førtidspensionsområdet, også sådan, at de kan træde i kraft 1. januar 1984.

Erik B. Smith (S):

Jeg vil ganske kort kommentere nogle af de bemærkninger, der er faldet vedrørende beslutningsforslag nr. B 49. Jeg vil gerne starte med at sige tak for den støtte, en række af partierne har givet udtryk for.

I mit indlæg gjorde jeg temmelig meget ud af, at dette område er meget vigtigt, og at det er af afgørende betydning, at et bredt flertal i folketinget slutter op omkring denne reform. Det er jeg – jeg synes ikke urimeligt – blevet takket for af alle. Jeg vil gerne understrege, at hvis socialministeren, det konservative folkeparti og andre tror, at det betyder, at socialdemokratiet vil stemme for det forslag, regeringen har fremsat, og som koster 25 mill. kr. om året nogle ganske få år, så tager man fejl. Socialdemokratiets udgangspunkt er vort eget forslag. Hvor meget vi får igennem af det forslag, afhænger af den parlamentariske styrke, det giver, og vi siger på forhånd, at vi lægger afgørende vægt på, at det bliver et bredt flertal. Men udgangspunktet er ikke en reform til 25 mill. kr.

Når socialministeren bliver ved med at citere hr. Albertsen, har han faktisk fristet mig over evne. Jeg vil gerne citere fra folketingets forhandlinger den 25. maj 1982, sp. 8337, om beslutningsforslaget vedrørende invalidepension, hvor fru Lis Møller som ordfører for det konservative folkeparti i forbindelse med en debat, hvor man kritiserede, at der blev brugt 330 mill. kr. til dette, udtrykkeligt understregede: